

„Sosem láttam oly termőfát,
Mint Krisztusnak keresztfáját.
Piros vérrel virágozik,
Szentlélekkel illatozik.”
(Erdélyi népének)

Eletfa

A Szent Kereszt templom tájékoztatója - 2007. Karácsony

*Minden kedves Testvérünknek kegyelmekben gazdag,
áldott karácsonyi ünnepeket, és békés, boldog újesztendőt
kívánnak a templom lelkipásztorai!*

Mi történt december 15-én a Táltos utcában

Az elmúlt évtizedek gyakorlatát megszakítva – és Rokay Zoltán atya tanácsát megfogadva – ebben az évben a hajnali misét követő együtt létrehívott bennünket Kálmán atya.

A szentmise homiliájában Monostori László – a Krisztinavárosi Plébánián szolgáló diakonus – szólt hozzánk. Az adventi gondolatkörhöz kapcsolva, javasolta: legdrágább kincsünkéből, a szabadidőnkéből fordítsunk arra is, hogy Jézust megtaláljuk, és szolgáljuk embertársainkat.

A roraté után, a hittanteremben, szorgos asszonykezek pillanatok alatt finom falatokat varázsoltak az asztalra, melyet olyan sokan ültünk körbe, hogy egy sorban el sem fértünk. A romeltakarítást követően alkalmassá váltak a körülmények a lelki töltekezésre is.

Akik a rövid bemutatkozási körig ott maradtak még közelebb kerülhettek egymáshoz, mert a neveken túl egy-egy személyes élményt is hallhattak a jelenlévőktől.

Lelki vezetőnk javasolta, hogy a Biblia évére tekintettel először egy szentírási részletet hallgassunk meg, s annak tanítása mentén gondoljuk át az imádkozással kapcsolatos szokásainkat, gyakorlatunkat. Kérésének megfelelően 3-4 fős kis csoportokat alakítottunk, s az átadott segédletet, mely kijelentéseket és kérdéseket tartalmazott, használhattuk gondolatébresztőnek, vita alapnak. A „provokatívnak” tűnő, és a teljesen természetes, valamint az emberi esendőséget is bemutató gondolatok pillanatok alatt feloldották a kezdeti csendet és nagy türelemmel, egymásra figyelve állapíthattuk meg, hogy az imádkozást milyen sokféle képen éljük át, éljük meg ebben a rohanó világban. A menetközben felmerülő kérdésekkel sem maradtunk magunkra, mert diakonus testvérünk egyik csoporttól a másikhöz ment és legjobb belátása szerint igyekezett eligazítani bennünket.

A rendelkezésünkre bocsátott idő végére a kiscsoportok tagjai kortól, nemtől függetlenül hasznos javaslataikkal, és tapasztalataikkal gazdagították egymást. Ezt követően ismét egy nagy egységet alkottunk, s lehetőség nyílt arra, hogy ebből a sok-sok gondolatból, mely eddig felszínre került mindenki egyet-egyét, amelyik számára a legértékesebbnek tűnt, azt megossza mindenkivel.

Lélegzetvételnyi szünet után, a Szentírásnak, a mai napig is legolvasottabb, legkedveltebb egységével, a zsoltárokkal ismerkedtünk érintőlegesen. Hallhattunk arról, hogy kiket tekintenek szerzőknek, és ők milyen szándékkal, mitől vezérelve írták meg ezeket. Az Ószövetségnek ezt a

zsolozsmagyűjteményét többféle szempont szerint is szokták csoportosítani, de legelfogadottabb az irodalmi műfajok szerinti osztályozás. Így megkülönböztetünk Istent dicsérő himnuszokat, nemzeti tragédia ihlette közösségi könyörgéseket, uralkodókat méltató királyzoltárokat, továbbá egyéni könyörgéseket és egyéni hálaadásokat.

Az 50. zsolttár szerkezetének megismerése és elimádkozása után, egyéni feladatként mindenki saját gondolatait papírra vetve írhatott egy legalább négysoros zsolozsmát, szabadon választva a megismert műfajok közül. Ez egy olyan bensőséges ima volt, melyet nem osztottunk meg egymással.

A minden szempontból formabontó, adventi lelki előkészület a templomban közös imával és énekkel fejeződött be.

Köszönjük Monostori Lászlónak diákonusnak, hogy épülésünkre velünk töltötte ezt a délelőttöt.

Papp Géza

Mécs László

Karácsonyfát díszítettem

Ki vesz készen karácsonyfát?
Én se, te se, ő se, ők se!
Milyen mámor: üres-nyersen
jött szobámba a fenyőcske,
- s mint királynőt tündérbálon,
most magam is megcsodálom.

Én csináltam! Elmerengek.
Soha senki meg nem érti,
mért vesz nőül üres nőcskét
a nagy álmú erős férfi.
Most megértem: mindhalálig
karácsonyi mámort áhít.

S most megértem, mért megy nőül
halk szépségű, finom asszony
fajankóhoz. Örök vágya,
hogy szép álmat, szót aggasson
nyers lombokra, s csodafája
lombján magát megcsodálja.

És megértem a szülőket:
kapnak egy csöpp csúnya senkit,
ezt a síró kis porontyot
szív-csengővel körülzengik
- s a földnyers, alacsonyka
fa ember lesz: karácsonyfa.

És megértem most az Istent:
bűn-piszokkal, holló-szennyel,
gyanta-gennyel teli lelkünk
szépitgeti kegyelemmel,
s végül angyal viszi mennybe
dicsőséget énekelve.

Királyhelmece, 1941 karácsony

Szentkúti Márta

Mária rózsája

A sivatagi szél reggel óta hordta a homokot, és a homokkal együtt mindent, ami az útjába került, és elég könnyű volt ahhoz, hogy fölkapja és tovarepítse. A hepehupás úton öklömnyi, száraz, barnás színű csomók utaztak a széllel. Ha valakinek lett volna annyi ideje, hogy közelről megnézzék őket, láthatta volna, hogy ezek vékony, száraz, összekuszálódott ágacskák. Pörögtek, forogtak, sehol meg nem álltak, ahogy a szél továbbgörgette őket. Estefelé útjukba állt egy szikla. A szél is elfáradt. A kusza csomócskákat még vitte egy darabig a lendület, aztán megálltak: egyik egy huppanó mellett, másik egy mélyedésben, apróbb-nagyobb kövek között, itt-ott szétszóródtak, letelepedtek. A szikla mellett nem nőtt semmi; volt hát helyük bőven. Egészen beterítették a földet. A sziklában volt egy őszöreg barlang; az egyik ilyen csomócska épp annak a barlangnak a bejáratánál telepedett meg.

– Micsoda kietlen hely! – gondolták magukban a száraz növénykék. – Milyen kár, hogy a szél éppen idáig sodort minket! Tovább kell utaznunk, mihelyt csak lehet. De nehéz lesz: mögöttünk a sivatag, előttünk meg egy város. Át kell mennünk az egész városon, hogy vizet találjunk valahol.

– Miért kellene? – szólalt meg az a növény – mert a növények meghallják egymás gondolatait –, amelyiket a barlang bejáratánál tett le a szél. – Itt a közelben van valahol egy forrás. Érzem.

– Lehet – felelt neki egy másik növény. – Lehetséges, hogy van itt valahol nagyon mélyen egy titkos forrás. De nekünk itt fönt kell víz ahhoz, hogy ki tudjunk hajtani. Tovább kell hát mennünk, amint csak lehet.

A többiek is ezen a véleményen voltak. Ugyan mire várjanak itt? De hát egyelőre a szélre kellett várniuk, mert a szél aludt. Teltek a napok, és a növénykék egyre türelmetlenebbül várták, hogy tovább indulhassanak.

– Pedig itt kellene maradnunk – hajtogatta a barlang sarkában ülő gombolyag. Úgy érzem, hogy az a forrás már nem sokáig marad titokban. Ha pedig feltör a felszínre, zölddé változtathatjuk ezt az egész környéket.

– Te mindig ilyesmikről álmodozol – intették le a többiek. Ha van is forrás valahol: ki tudja, hány száz, vagy hány ezer éve nem tud róla senki! Majd éppen most fog a felszínre bukkanni! Nem érdemes ilyesmire várni. Tovább kell mennünk, amint csak lehet – ismételték makacsul.

– De hát itt van, egészen közel! Érzem, egészen biztosan érzem! –

győzködte a társait a barlang sarkában kuporgó növényke.

– Te, meg a te megérzéseid! – hallatszott néhány gúnyos hang.

A növényke azonban csak figyelt, figyelt, nem is válaszolt a gúnyolódóknak, és állhatatosan várt.

Nemsokára nagy mozgalmasság kezdődött. De nem a szél volt, hanem emberek, nagyon sok ember, és velük szamarak, tevék, aprócska, de erős lovak, és öszvérek. Hosszú út állhatott mögöttük, mert már nagyon éhesek voltak, és igen lassan poroszkáltak volna, ha a gazdáik – ki jó szóval, ki szidással, ki meg egyenesen bottal – nem siettetik őket a város felé, hogy szállást kapjanak. És mivel a terherhordó állatok nem válogatósak, jó néhányat megettek a száraz növénycsomók közül, néhányon meg, amiket nem vettek észre, egész egyszerűen keresztülsétáltak. A barlang sarkában meghúzódott növényke meg csak nézte, nézte, hogy mi történik, és közben figyelt tovább.

Estefelé járt az idő. Az embercsoport megritkult, aztán egészen el is fogyott. A csillagok már fönt hunyorogtak az égen, amikor újra lépések közeledtek. Egy szamár patái kocogtak a köveken, és két ember lassú léptekkel jött mellette. De ezt csak a barlangnál ülő növényke látta, mert a többiek a kiállott izgalmak után most mélyen aludtak. Egy asszony volt, meg egy férfi. A férfi a karjánál fogva vezette az asszonyt.

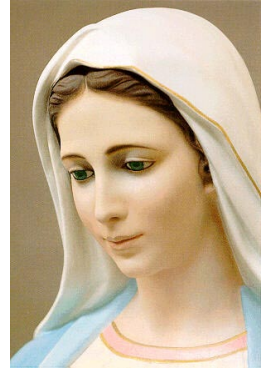
– Gyere csak nyugodtan. Még pár lépés, és már ott is leszünk – bátorította az asszonyt, aki óvatosan keresett helyet a lábával a szétszóródott kövek között. Csodák csodája: ők egyetlen növénycsomóra sem léptek rá, és a szamár sem kapott be egyetlen egyet sem.

Beléptek a barlangba, és a növényke attól kezdve nem látta őket. De abban a pillanatban valahol megnyílt a szikla, és egy apró kis erecske csörgedezett elő vidáman. Ahogy ugrált lefelé a köveken, ide is, oda is fröccsent belőle egy-két csepp víz. Jutott belőle a növényére is, mégpedig elég bőven. A növényke kinyújtózkodott. Szárai, levelei megteltek étellel. Néhány óra múlva egy csillag alakú, sűrű zöld bokrocska ült a száraz gombolyag helyén.

Később emberek jöttek arra. Ajándékot hoztak a Kisednek, aki épp ezen az éjszakán született. Amikor meglátták a barlang bejáratánál pompázó növényt, megilletődve mondogatták egymásnak:

– Nézzétek csak! Ez bizonyosan Mária rózsája!

(Szentkúti Márta: Adventi történetek 17.o.)

Takách - Verbényi

A karácsonyi ünnepekör

Szent Pál apostol a galatákhöz írt levelében megfogalmazza: „Amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte a Fiát, aki asszonytól született, és alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából és a fogadott fiúságot elnyerjük” (Gal. 4,4-5).

Ez az örömhír, hogy a népek várakozása beteljesedett. Hisszük és valljuk, hogy a Názáreti Jézus Betlehemben megszületett Máriától Nagy Heródes király és Augustus császár idejében. Szent János evangélista úgy beszél róla, mint aki „Istentől jött ki” (Jn. 13,3), „leszállt az égből” (Jn. 3,13; 6,33), „testben jött el” (1. Jn. 4,2), mert „az Ige testté lett és közöttünk lakozott” (Jn. 1,14). Hisszük és valljuk, hogy „Krisztus az élő Isten Fia” (Mt. 16,16) A liturgikus év folyamán végigkísérjük Krisztus Urunk emberi életét, vagyis gyermekkorát, nyilvános működését, de mindvégig beszélünk arról is, hogy ő a második isteni személy.

A karácsonyi ünnepekörben Jézus történetét az angyali köszöntéstől nyilvános működéséig kísérik figyelemmel és ünnepelemmel, amely advent első vasárnapjától Urunk megkeresztelkedésének ünnepéig tart.

(Takách-Verbényi: Adventtől adventig 9.o.)

Mindszenty József

Karácsonyi szentáldozás

Isten kedves gyermekei, karácsonyi szentmisénk legdrágább pillanata, amikor Jézust szívünkbe fogadjuk a szentáldozásban. Ebben a nagyon boldog, mennyei pillanatban kell igazán éreznünk az örömet születésén és a szomorúságot szenvedésén és halálán. Születésén örvendezve mondogassuk Vele:

„Atyám, testet adtál és jövök, hogy tegyem akaratodat.”

És szenvedésén, halálán szomorkodva ismételgessük Vele, amit a kertben mondott vért izzadva: „Atyám, ne az én akaratom, hanem a Tied legyen meg.” Jézus Krisztus az Alfa és az Omega, Ő a kezdet és a vég, mindig az Isten akaratában.

Boldog, szent Karácsonyt kívánok nektek. „Nos cum prole pia, benedicat Virgo Maria” – „Szent Fiával áldjon meg minket a Boldogságos Szűz Mária.” És mivel nem tudjuk, mit hoz a holnap, kívánom, hogy az Úr legyen veletek az új évben. Ámen

(Krajsovsky Gábor: Legyőzve is Ő győzött 17.o.)

Ady Endre

Karácsony

Ma tán a béke ünnepelne,
A Messiásnak volna napja,
Ma mennyé kén' a földnek válni,
Hogy megváltóját befogadja.
Ma úgy kén', hogy egymást öleljék
Szívükre mind az emberek –
De nincs itt hála, nincs itt béke:
Beteg a világ, nagy beteg...

Kihűlt a szív, elszállt a lélek,
A vágy, a láng csupán a testé;
Heródes minden földi nagyság,
S minden igazság a kereszté...
Elvesztette magát az ember
Mert lencsén nézi az eget,
Megátkozta világra jöttét –
Beteg a világ, nagy beteg...

Ember ember ellen csatázik,
Mi egyesítsen, nincsen eszme,
Rommá dőlt a Messiás háza,
Tanítása, erkölcse veszve...
Ó, de hogy állattá süllyedjen,
Kinek lelke volt, de nem lehet!...
Hatalmas Ég, új Messiást küldj:
Beteg a világ, nagy beteg!...

Bódás János

Nem akadt hely

Nép a nép hátán nyüzsög Betlehemben,
S hogy jött, Akit évezredek óta vártak,
- mily szégyen ez – a vaksággal vert ember
nem adott helyet az Isten Fiának!

Ím, legelőször barmok szeme tágul
Ámulattal az égi Jövevényre,
S egy vén istálló korhadt jászolábul elégült
meg milliók lelki éhe.

Nem volt hely! S ma sincs! Lelkünk tele van,
Száz indulat zsidongó népe lakja,
S Krisztus bolyong, az Isten hontalan!
...Feléd vezet ma szent Karácsony napja,

s szennyes szívem szállásának felajánlom:
fogadd el, Jézus, s légy Uram, Királyom!

Hirdetéseink

A szentmisék rendje:

Hétköznap: este 6.
December 25-én: 0 (éjféli), 8, 9, 11 és este 6.
December 26-án: 8, 11 és este 6.
Vasárnap: 30-án: 8, 9, 11 és este 6.
December 31-én: este 6: az év végi hálaadó szentmise
2008. január 1-én: 8, 9, 11 és este 6.

A gyóntatás rendje:

A szokott időpontokban, illetve előzetes egyeztetés után.

A hitoktatás rendje:

A karácsonyi iskolai szünet alatt a templomi hitoktatás is szünetet tart.

Katolikus sürgősségi betegellátás kórházakban: éjjel-nappal (ünnepek alatt is)

Tel.: 213-9620

Lapunk a XII. kerületi Önkormányzat támogatásával jelenik meg!

Következő lapzártnánk időpontja: december 25.

A SZENT KERESZT TEMPLOMIGAZGATÓSÁG KIADVÁNYA

Felelős kiadó: Matolcsy Kálmán templomigazgató

1123 BUDAPEST, TÁLTOS UTCA 16.

Tel: 375-0732, (30)436-2448, (20)823-0024

www.szentkereszt.plebana.hu p.matolcsy@t-online.hu

HYPÓ BANK: 10918001-00000423-15300000

Szerkesztette: Papp Géza, Megyeri Domonkos
